

Nr 331.

Av herr Nilsson i Kristinehamn **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 272, angående anvisande av vissa anslag till det civila luftskyddet.

I Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen nr 272 angående anvisande av medel till det civila luftskyddet föreslås bestämmelser om arvoden till luftskyddschefer och ställföreträdande (vice) luftskyddschefer i den mån dessa ej äro befattningshavare vid polisväsendet.

Dessa arvoden föreslås utgå efter särskild skala samt retroaktivt från den 1 juli 1940. Enligt propositionen beräknas antalet luftskyddschefer och vice luftskyddschefer, som komma att beröras av förslaget, till 37 respektive 275—300.

Ifråga om vice luftskyddschefer anser sig emellertid Kungl. Maj:t icke böra föreslå obligatorisk rätt till arvoden. För att dock kunna åvägabrinda en rättvis ordning i sådana undantagsfall då ställföreträdande luftskyddschef uppenbarligen har med luftskyddschef kvalitativt och kvantitativt likvärdiga arbetsuppgifter föreslås att möjligheter böra finnas för Kungl. Maj:t att efter prövning i varje särskilt fall tillerkänna ställföreträdande luftskyddschef arvode.

Såsom i propositionen framhålles befann sig luftskyddet under våren 1940 i en utvecklingsperiod, som ställde betydande krav på luftskyddschefernas arbetsförmåga och initiativ. I detta läge påbjöds luftskyddstillstånd, varav följde såväl en ytterligare ökning av arbetsuppgifternas omfattning som en stegring av det ansvar, som kom att åvila luftskyddscheferna.

I syfte att lätta luftskyddschefernas arbetsbörda (inte minst i de fall dessa voro ordinarie tjänstemän vid polisväsendet) torde i åtskilliga städer och kommuner vice luftskyddschefer ha tillsatts, vilka fått sig ålagda att utföra en stor del av den arbetsbörda, som eljest skulle ha åvilat luftskyddschefen. Mångenstädes torde därvid städerna och kommunerna ha tillerkänt dessa vice luftskyddschefer arvoden av kommunala medel.

Därest nu arvoden skola kunna tillerkännas även ställföreträdande (vice) luftskyddschefer efter Kungl. Maj:ts prövning i varje särskilt fall och dylika arvoden skola utgå retroaktivt från 1 juli 1940, synes det rimligt, att i de fall kommuner redan utgivit arvoden kommunerna erhålla rätt att utbetomma den retroaktiva arvodesersättningen. Givetvis borde kommun erhålla samma rätt därest arvode utbetalts av kommunala medel till luftskyddschef, som ej är befattningshavare vid polisväsendet.

Uti de föreslagna reglerna för bestämmande av arvoden föreskrives under punkt 2 att det arvode, som Kungl. Maj:t kan medgiva för ställföreträdande (vice) luftskyddschef, högst skall kunna uppgå till 40 % av det arvode, som tillkommer luftskyddschef i området. Med hänsyn till det mycket skiftande sätt varpå arbetet torde ha fördelats mellan luftskyddschef och vice luftskyddschef på olika orter synes denna bestämmelse kunna komma att medföra orättvisor. Då ju ändock bestämmandet av arvode åt vice luftskyddschef i varje särskilt fall skall prövas av Kungl. Maj:t, förefaller det ganska överflödigt att fixera en bestämd procentsiffra, vartill detta arvode skall kunna uppgå. Det torde mycket väl låta sig göra att bemyndiga Kungl. Maj:t att utan särskilda direktiv bestämma arvodesbeloppet med ledning av de upplysningar, som lämnas uti varje särskilt fall.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte uttala att i de fall arvoden redan tillerkänts luftsskyddschef respektive ställföreträdande (vice) luftskyddschef av kommunala medel rätten att utbekomma retroaktiv arvodesersättning från den 1 juli 1940 skall tillfalla vederbörande kommun samt

att bestämmelsen om att arvodet till vice luftskyddschef högst kan uppgå till 40 % av arvodet till luftskyddschef inom området måtte utgå ur förslaget till regler för arvodenas beräkning.

Stockholm den 5 juni 1941.

Gustaf Nilsson,
Kristinehamn.

Walter Sundström,
Skövde.

Nils A. Larsson
i Östersund.